

משום מה עיניו של איתן היו כבויים בהדלקת הנרות, וגם במהלך התפילה. הן נעדרו את אותו ניצוץ מתלהב מכל מילה של סוף שבוע שמיישבת את הנפש. את השמחה הטהורה מכל סממן שבת. רועי, כאח גדול שנקשר אל איתן וכאחראי בבית, שם לב לכך מיד.

אחרי הסעודה, שהיתה מאוד שמחה ומלאה בשירה ובדברי תורה, חוץ מאיתן שהיה שקט ומהורהר מתמיד, הקטנים הלכו לישון, והגדולים יותר פיטפטו בסלון. איתן בשקט פתח את הדלת ויצא החוצה. כמה רצו לצאת ולקרוא לו לחזור, אבל רועי ביקש שיניחו לו. עוד קצת זמן נשאר רועי בבית ודיבר עם כולם, ואחרי זמן מה איחל להם שבת שלום והסביר שהוא יוצא החוצה. לח היה בחוץ, הקיץ החל להראות את נוכחותו סוף סוף. רועי היטיב את חולצתו הצחורה והניח לבדילי ציציתו להתבדר ברוח החמה. הוא ידע היכן ימצא את איתן. הרבה צריך ללכת, רחוק. הרוח מלטפת שריטות ושריפות בנשיפה מרגיעה, והקצב הנמרץ משתלב יחד איתה.

החורשה כבר ממש קרובה. רועי לא רוצה להבהיל את אחיו, הוא מתקרב לאט, אבל נותן לעצמו להתגלות בפני איתן. אך לא היה נראה שזה שם לב בכלל לנוכחותו. הוא ישב על אבן נמוכה כמעט בגובה הרצפה, עם הרגליים מפוסקות וראשו מכופף ביניהן כשידיו תומכות בו. פניו היו כאובות, אך לא מן הסוג המתמכר לכאב, אלא מהסוג הנחוש, המבקש להתחשל. רועי התיישב בדממה על סלע לידו, מניח בהשתתפות יד על ברכו. איתן לא טרח להרים את ראשו, אבל רועי לא התרגש, הוא לא רצה יחס, הוא היה עסוק במה מטריד את אחיו.

"רוצה לספר לי מה קורה?" שאל בקול כמעט לא נשמע. קול חם ומשתתף אפילו בלי לדעת במה. רגע של דממה. איתן אפילו לא זז, בקושי שיחרר את האוויר מראותיו. אבל אחר כך נדמה היה לרועי שאיתן הנהן, תנועה חלשה ולא החלטית. הוא השאיר את ידו שם והמתין בדממה שאיתן יפתח בדברים, בלי ללחוץ עליו.

"קרה משהו," נפתח איתן בשקט, עדיין לא זז. רועי לא אמר דבר, רק הביט בו במבט שאומר; דבר, אני איתך.

"לא יודע מאיפה להתחיל," היסס.

"מאיפה שאתה רוצה," עודד רועי. "מאיפה שזורם לך."

"חבר שלי," שיחרר לאט את המילים מכלאן, "השתנה," בחר לבסוף במילה עדינה.

"השתנה?! שאל רועי.

"כן."

"השתנה ממה למה?"

"הוא היה... זה משהו שקשה לתאר, מין שלימות בלתי נתפסת, אמונה בדרך, במטרה. הוא עבד על עצמו קשה כל הזמן, בהמון תחומים. הבנאדם פשוט לקח את עצמו בידיים. הוא זה שהציע לי ולכמה חברים לפתוח חבורת לימוד באמונה. צחקנו עליו שהוא כבר התבגר לגמרי וסיים את הבירור, שהוא

מרגיש כבר רב ומסוגל להעביר את זה לאחרים, וכדי להסוות את זה ביקש בענווה שנלמד כולם מאותו מקום שווה בנפש.

"לאחרונה הוא התחמק מאיתנו, החבורה. הרבה. השבוע ראיתי אותו." איתן התקשה להמשיך, ורועי טפח על ברכו לעידוד ותמיכה. "ראיתי אותו עם בת אחת..". צרידות קלה נלוותה למילים.

רועי הנהן בצער, מרגיש שיש לאיתן עוד מה לפרוק. מראה מצער, חשב, אבל מוכר, בכל זאת. כנראה יש מעבר לכך, הבין וחיכה שימשיך לדבר.

"אתה בטח חושב למה זה כל כך מסעיר אותי, הרי יש סיפורים, הסיטואציה לא חדשה לצערינו..". איתן קרא את מחשבותיו. "אני לא נבהל כל כך כי אני קטן ותמים וכל זה. תבין, הוא חבר טוב שהיה נראה סגור על הדרך, מאמין עם כל הלב, מת על ה'. עושה התוועדות בכל הזדמנות... הוא זה שהעיר אותי להתחיל לחשוב על משמעות. היית צריך לראות את העיניים שיש לו. מבט אחד משתק שלו גורם להרהורי תשובה... וזה לא רק שמפחיד שחבר נופל. יש עוד צד, אני חושב איך זה נוגע אלי. אם הוא, שהיה נראה שהגיע לפסגת הפסגות נופל ככה פתאום, מה יהיה איתי, שאני הרבה פחות חזק ממה שהוא היה נראה?! מה קרה לו בדרך שהצליח לגרום לו להישבר בצורה חדה כזאת, לעשות סיבוב של מאה שמונים מעלות? ומי יהיה לי דוגמה אישית עכשיו?"

"הם ישבו בבלוקים של הבנייה החדשה, עישנו, צחקו בגסות. שמעתי מהצחוק שהם שתו, אז הסתכלתי על הרצפה לראות ממצאים. בירות ובקבוקים לא מזוהים היו מנופצים על האספלט מתחתיהם, בעיניו של איתן עמדו דמעות. "רציתי ללכת משם מהר, " הוא הוסיף, "הייתי בדרך לסניף. אבל הייתי צריך לחצות את הכביש ממש בסמוך אליהם, והיה כבר מאוחר מדי, הוא הבחין בי, " איתן הביט לרצפה כמו שעשה אז. "הוא קרא לי, אז עצרתי, ולא העזתי להתסכל עליו. הספיקה לי השנייה וחצי לראות אותם ככה. ואז הוא אמר לי: 'איתן, עוד לא התייאשת מהמשחק התמים הזה?! אתם לא מבינים שהעולם שזז הוא מחוץ לבועה שלכם?! אתם משחקים במשחק ילדים. לאט לאט כולם יקלטו את המהלכים ויפרשו מהמערכת התמימה הזאת. אם אתה מחפש רוחניות, לא חסר בעולם המודרני הזה.' הוא הסתכל לי בעיניים כמו איזה גיבור, אבל אני ראיתי שם כעס. על עצמו. האמון שלו בעצמו נסדק, והוא בוחר לסוכך על הכשלון שלו בעזרת משככי כאבים!" עיניו של איתן בערו בהתקוממות. "לא היה לי אומץ לענות לו, כי הוא אמר את זה בכזה בטחון שערער לי את הדעות. וחברה שלו המשיכה באותו קו: 'במקום להתעכב על הוראות המשחק ולהיות מתוסכל שאתה לא מצליח, תעזוב את זה עכשיו. כי זה משחק עם מבוי סתום. אלא אם אתה ממצא כללים חדשים.'" איתן דמם.